

Olympiady lidového umění a tvorby vol. Čechů

Ve dnech 1.—4. července t. r. uspořádá Svaz Čechů z Volyně třetí olympiadu lidového umění a tvorby volyňských Čechů. Tato naše tradiční velká kulturní soutěž proběhne v Novém Malíně na Moravě u příležitosti vzpomínkových oslav 7. výročí tragedie Českého Malína na Volyni. Heslem letošní olympiady, která je závěrečným kulturním podnikem tohoto druhu, je: „V míru a budování je šťastný zítřek národů.“

Letos již po třetí se střetnou v ušlechtilém kulturním zápolení jak jednotlivci tak soubory z našich řad, aby znovu ukázaly nejen náš kulturní přínos do vlasti, ale také růst našich sil na poli lidové tvořivosti. Letošní olympiada bude proto důležitým mezníkem a ukazatelem na cestě naší asimilace, splynutí s národním celkem i po stránce kulturní.

Letošní olympiada lidového umění a tvorby bude mít jeden další velký klad. Mezi účastníky bude řada našich krajanů, zvláště mezi mládeží, která se s úspěchem účastnila celostátní soutěže tvořivosti mládeže a čestně obstála. Naopak zase mezi účastníky naší olympiady bude dost mladých lidí z řad místního obyvatelstva, kteří podporují dobré snahy našich souborů a pěveckých sborů. To je další důkaz o tom, jak úspěšně pokračuje asimilace vol. Čechů po této stránce a také důkaz o tom, že cesta k tomu volená byla správná.

Jako vždy předtím i letošní olympiada bude velmi účinnou a bezprostředně působivou propagací lidového umění a tvorby bratrských slovanských národů, v jejichž středu jsme žili dlouhou řadu let.

Je naší povinností, abychom plně využili předpokladů, které k tomu máme, k plnění tohoto čestného úkolu.

V prvé řadě však budeme sledovat cíl, vyjádřený v našem hesle:

Včasná příprava zní podmínkou úspěšného výsledku

Letošní jarní polní práce znovu výrazně potvrdily, jak důležitá je včasná a plánovitá příprava pro dobrý průběh a výsledek každého významného pracovního úseku zemědělské výroby. Usnesení vlády ze dne 24. ledna t. r. dalo nejen podnět k podrobnému zpracování plánů jarních prací, ale vytкло také jejich hlavní úkoly a stanovilo směrnice pro jejich provádění. Tím umožnilo především jednotným zemědělským družstvům, stejně jako malým a středním rolníkům, aby v široké míře využili výhod společného obdělávání půdy, společných osevů, mechanizačních prostředků a práce ve skupinách k tomu, aby jarní práce dokončili v kratší době, s menší námahou a jakostněji než v předšlých letech.

Také v nadcházejících žních bude velmi záležet na dobré přípravě a na využití nových pracovních metod, jako je společné splnění žňových úkolů v celé obci prací ve skupinách, z nichž každé bude přidělen určitý pracovní úsek. Vláda ve své 96. schůzi se proto zabývala podrobnou zprávou ministra zemědělství J. Ďuriše o provedení jarních prací a stavu příprav na letošní žně. Zpráva zdůraznila především nutnost urychleně dokončit některé přípravné práce. Jde zejména o to, aby jednotná zemědělská družstva a malí a střední rolníci dokončili ještě v posledních dnech před žněmi přípravu všech strojů, zdokona-

lili reorganizaci společných žňových prací, utvořili pracovní skupiny, zabezpečili plné použití všech místních pracovních sil, strojů a potahů, a to na základě projednání a přijetí provozního řádu a rozvinutí žňové soutěže.

Důležité úkoly v přípravě letošních žní a při provádění žňových prací připadají Státním strojním stanicím. Mají se spolu s okresními a místními národními výbory postarat, aby všechny stroje byly vykoupeny od vesnických boháčů a stroje, které dosud převzaty nebyly, aby byly v každé obci plně využity podle zákona 55/47 Sb. Samozřejmě je nutno, aby STS urychleně dokončily opravu všech strojů, potřebných ve žních. Dalším důležitým úkolem je sjednání smluv na celou výměru plochy, která té které stanici v žňovém plánu připadá. Splnění žňového plánu a plánovaných úkolů zajistí traktoristé a ostatní zaměstnanci strojních stanic zavedením dvou směn, nejširším rozvinutím socialistického soutěžení, plným zavedením mzdové soustavy podle zásluhy a zavedením úkolové práce podle norem.

Jak je patrné již z předběžného plánování a příprav, vstupujeme do letošních žní ve znamení zdokonalené pracovní organizace, která má přispět nejen k plnějšímu zvládnutí žňových úkolů, ale také k usnadnění práce malých a středních rolníků.

„V míru a budování je šťastný zítřek národů“. Naše Olympiada proto vyzní v duchu zvýšení budovatelského úsilí na všech úsecích, kde se vol. krajané účastní výstavby republiky v rámci pětiletého plánu a v duchu zvýšení úsilí v boji o zachování a uhlájení míru.

Letošní olympiada vyjádří symbolicky také jinou skutečnost a sice tu, že také ze spáleniště a trosk Českého Malína na Volyni se zrodila naše nová svoboda, radostný dnešek, Nový Malín a vyhlídky do krás-

né budoucnosti. Že oběti malínských mučedníků nebyly nadarmo a práce jejich pozůstalých že nese ovoce pro společné blaho národa.

Olympiady lidového umění a tvorby volyňských Čechů vejdou do naší krajauské historie jako svědectví o naší kulturní vyspělosti a upřímné snaze rozdělit se s naším lidem o bohatství z lidového umění a tvorby bratrských národů slovanských, získané za dlouhou dobu našeho pobytu v tomto krásném prostředí na Volyni.

Husův duchovní odkaz

Měštáci dějepisci ve své třídní zaujatosti a předpojatosti nejvíc zastírali na velkém zjevu Husově právě jeho na všechny strany jasný a středověkému člověku srozumitelný sociální program, jeho reformátorské úsilí. Mistr Jan Hus již na počátku XV. století hovořil o nutnosti zespolnění majetku, prudce se stavěl proti vykořisťování člověka člověkem a přál si vytvořit na základě společného majetku rovnost všech lidí.

Pro středověkého člověka to byly ideály, v jejichž světle byla promítána všechna duchovní a fyzická bída, v které žil. Feudální a církevní útlak záměrně snižoval sebevědomí poddaného lidu, aby nepoznal svou cenu a nebyl schopen odporu a odboje proti světské a církevní vrchnosti. A nyní přišel Hus a odvážně ukazoval na příčiny, proč středověký pracující člověk musel tak hluboce poklesnout ve své závislosti na mocných tohoto světa a jaká je cesta z tohoto duchovního a tělesného otroctví.

Jak by nebyl býval Hus milován veškerým českým poddaným lidem a jak by ve jménu jeho světlé památky nepovstal proti všem, kteří ho v slepé nenávisti a ze strachu o svá majetková třídní nadprávi potupně upálili! Hus ve svých kázáních málo hovořil o teologii, ale tím více burcoval uvědomění pracujícího lidu. Za jeho náboženskou reformou se skrývala snaha o rozbití nadvlády bohaté církevní šlechty a o vyrovnání třídních protiv, jak vzešly z velké krise feudalismu.

O husitské revoluci u nás se zhusta mluvilo jako o revoluci náboženské. Buržoasním historikům nemohlo být vítané, aby se český pracující lid poučil na tomto dějinném příkladu o nutnosti revolučních změn v kapitalistickém řádu. Proto každá zmínka o revolučnosti husitského hnutí byla obratně převáděna na pole nábožen-

ských sporů a tak byl líčen i jejich průběh.

Skutečnost však byla taková: Je pravda, že odpor všech utlačovaných a ponížených lidí v XV. století se především obrátil proti církevní vrchnosti. Ale proč? Protože to byla právě církev, jež byla největším držitelem pozemkového majetku v českém království. Odtud i svrchovaná moc církve, nejdnou zpupně se stavějící i proti moci královské, stupňovaná ziskuchtivost, úplatkářství, svatokupectví a v neposlední řadě i zřidná prostopášnost kněží. Hluboce věřící český člověk byl těmito sociálními a mravními zjevy otřesen. Jaký div, že jeho odpor byl namířen i sem, protože tady bylo vlastní zřídlo sociálních a třídních protikladů, jimiž přítomná doba tak těžce trpěla.

Odpor a nakonec i boj poddaného lidu selského a městského měl v sobě i mocné prvky národní, vlastenecké. Všechna vysoká šlechta, světská i církevní a také všichni měšťští patriciové byli buď Němci nebo jiného původu. Hus vystoupil proti těmto cizím a českému lidu nepřátelským zvlům. A právě to, jak Hus ve svém zápalu proti těmto zjevným nepřátelům českého národa bojoval a jak odhaloval jejich činy, učinilo ho vůdcem celé velké historické epochy husitských válek.

Hus jako první rektor počestné pražské university stal se tím i nejvyšší autoritou a mluvčím celého hnutí. Je jisté, že Husovo působení by nebylo bývalo pranýřováno jako „kacířství“, kdyby nepřerůstalo morální rámec jeho učení a kdyby byl Hus býval jen pouhým mravokárcem. Ale příčiny nenávisti církevní a světské šlechty proti Husovi a jeho učení byly jiného druhu. Hus byl jimi prohlášen kacířem hlavně proto, že svými kázáními a spisy ohrožoval pilře hospodářské a politické nadvlády římské církve. A nejen to. Hus také ideo-

logicky vyjádřil požadavky pro lepší pracující třídu velmi nebezpečně. Neboť co jiného bylo možné vyvodit z Husova požadavku, aby kněží a světské, než otevřené popření oprávněnosti církve ke světské vládě a přímá výzva k vyvlastnění ohromného církevního majetku?

Husovo učení nepostihovalo hluboce jen smýšlení selského poddaného lidu. Se stejnou účinností revoluciovalo i mysl pracujícího lidu v městech. Chudnoucí řemeslníci, kteří nestačili v soutěži s vyvinutější a lépe organizovanými dílnami, s neklidem pozorují bohaté a mocné patricije městské, kteří strhují na sebe stále větší moc a to je v českých tak i v radách měst královských a také řemeslní tovaryši, tento středověký městský proletariát, bouří se proti vykořisťování svými mistry. Česká společnost na konci XIV. a na počátku XV. století je tak plná sociálních protikladů a rozporů: Činnost kazatelů nabývala čím dále tím větší ohlasy mezi utlačovaným lidem. Této obecné potřebě lidu sloužila hlavně kazatelská činnost Husova v nově založené kapli Betlémské v Praze. Postupem doby se stal Hus hlavním průbojníkem nové doby, protože vyšel z prostředí pracujícího lidu, rozuměl jeho tužbám a potřebám a našel i cestu, jak v duchu zákona božího zvrátit utlačovatelský řád právě v době jeho krise.

Proto ani smrt Husova nemohla odklidit revoluční vření v Čechách. Neopak! Stala se výzvou k sjednocení celého národa, jenž se postavil za Husovo učení. Stoupenci Husova smrti zavedli přijímání pod obojí, které se stalo nejmočnějším pojátkem všech, kdož se hlásili k duchovnímu odkazu Husovu a kalich se stal společným znakem husitství a výrazem revolučního odhodlání poddaného lidu selského i městského ve válkách husitských.

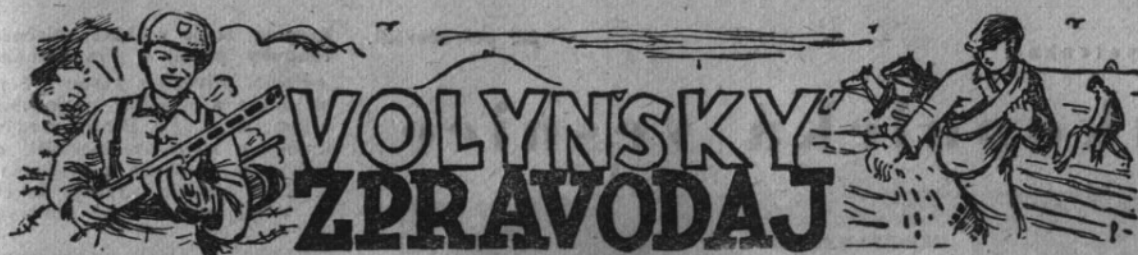
Socialismus vede k ozdravení života

Socialismus se snaží nejen o sociální povznesení širokých vrstev, ale stará se i o jejich kulturní a morální vzestup. Jedním z prostředků k tomu je boj proti alkoholismu, jak jej ohlásil Lenin svým výrokem, že lihoviny vedou zpět a J. V. Stalin v důrazné připomínce: „Je čas, soudruzi, skoncovat s lihovinami“. Je to nesporně vlivem marx-leninského učení, že v dnešní lidově demokratické republice zaznamenává i abstinence stálý rozvoj. Vymizely téměř denní zjevy opilosti a tam, kde ještě jsou, jsou stíhány opovržením a také citelnými tresty.

Je přirozené, že ostřízlivění nemůže být pouze dílem agitace, nýbrž musí být podporováno také kladnými prostředky a opatřeními. Takový počín učinil na př. n. p. Československé státní lázně a zřídla, který letos zvýší přísun minerálních vod o 10%. V dolech, hutích a závodech budou zvýšeny dodávky minerálních vod o 150%. Velmi značně mohou ozdravení pomáhat spotřebitelská družstva. I když se nemohou vyhnout prodeji alkoholických nápojů, přece alkohol nepropagují a naopak doporučují k pití minerálky a ovocné šťávy. Také v osnově nového

trestního zákona správného je pamatováno na důsledné potření alkoholismu. Podle tohoto zákona bude potrestán pokutou do 50.000 Kčs každý, kdo prodá nebo jinak umožní požívání lihovin osobám mladším 18 let, osobám podnapilým nebo opilým. Stejně bude trestán i ten, kdo se požitím alkoholu přivede do stavu vzburujícího pohoršení.

Socialismus nutně vede k ozdravení a tudíž k důsledné ostřízlivosti. Abstinence je jedním z hlavních projevů a cílů tohoto ozdravení a zaslouží, aby byla uvědomělými lidmi ze všech sil podporována.

VOLYNSKY ZPRAVODAJ

Zprávy svazu

Ústřední výbor Svazu Čechů z Volyně na své schůzi dne 24. června t. r. schválil zprávu o přípravách na 3. olympiádu lidového umění a tvorby vol. Čechů. Mimo jiné byla zvolena soudcovská komise v tomto složení:

1. Míla Melanová, režisérka,
2. Vladimír Libovický, balet. mistr,
3. prof. Zachariáš Vomáčka,
4. prof. Jiří Rébl,
5. Zina Zárybnická,
6. red. Jaroslav Chudoba,
- 7.—10. Po jednom členu soudcovské komise určí odbočky SČzV na Moravě (Šternberk, Mohelnice, Suchdol n. O.) a krajané v Novém Malíně.

V dalším pořadu schůze bylo rozhodnuto, aby Svaz Čechů z Volyně věnoval vhodný dar výpravě zemědělců, odjíždějících do SSSR k předání nejlepšímu kolchozu na Ukrajině. K daru bude připojen pozdravný dopis. Provedením pověřen taj. SČzV a prof. Vomáčka.

Byla vzata na vědomí zpráva Sát-ního úřadu pro váleč. poškození o léčebné péči pro důchodce tohoto úřadu, odpověď předsednictva vlády na naši žádost o poskytnutí zálohy na majetky zanechané na Volyni a zpráva o žádosti na ministerstvo nár. bezpečnosti o povolení zájezdu delegaci SČzV do Čes. Malína na Volyni za účelem uložení pamětní desky malínským mučedníkům.

Ústřední výbor vzal s potěšením na vědomí zprávu pokladníka o tom, že značná část členů zaplatila dlužné členské příspěvky, čímž se podstatně zlepšila finanční situace naší organizace.

Bylo rozhodnuto poskytnouti příspěvek 2.000,— Kčs na stavbu pomníku padlým krajanům z Novin Českých ve Staňkovicích na Žatecku.

Na návrh prof. Vomáčky bylo schváleno věnovat částku 5.000 Kčs z tisk. fondu na doplnění knihovny SČzV současnou literaturou sovětskou, slovenskou a polskou v originále. Bylo rovněž rozhodnuto, aby dětské knihy byly půjčovány zdarma.

Byla vzata s povděkem na vědomí zpráva, že Kruh přátel vol. Čechů v Žatci při své likvidaci věnoval na účely SČzV 25.000 Kčs a pro Vernou stráž 40.000 Kčs. Bývalému předse-dovi KPVC Jindřichu Duškovi byl vysloven dík a uznání za obětavou a úspěšnou činnost ve prospěch vol. krajanů.

Nostrifikační zkoušky učitelské způsobilosti učitelů — reemigrantů z Volyně

Na naši žádost o uspořádání zvláštního dodatečného kursu pro učitele reemigranty z Volyně, kteří dosud nekonali nostrifikační zkoušky učitelské způsobilosti, jsme obdrželi od ministerstva školství, věd a umění tuto odpověď:

Podáním shora označeným předložili jste seznam učitelů — reemigrantů z Volyně. Podle něho jde jen o 11 učitelů, kteří učitelské povolání skutečně vykonávají. Proto ministerstvo školství, věd a umění nezamýšlí pro učitele — reemigranty pořádat zvláštní kurs. Upozorňuje však, že učitelé, kteří vykonali již učitelskou způsobilost v jiném státě a působí na národních nebo středních školách v Československu, mohou se přihlásit k nostrifikační zkoušce učitelské způsobilosti pro národní školy.

Zkoušku by vykonali v zásadě podle ustanovení § 6 zkušebního řádu pro zkoušky učitelské způsobilosti pro národní a střední školy. Protože jde o české reemigranty omezila by se nostrifikační zkouška na jazyk český, při níž se zároveň přihlédne k znalostem z československé vlastivědy a občanské nauky.

Zkoušky by konali u zkušební komise pro učitelství na národních školách v Praze I, Platněfská ul. č. 7. U této komise obdrží uchazeči podrobnější informace.

Žádosti o podporu ze sociálního fondu SČzV. Upozorňujeme krajaný, kteří jsou sociálně slabí, přestárlí, nemocní a o něž nemá kdo pečovat, aby si podali žádosti o výplatu jednorázové podpory ze soc. fondu SČzV. Žádost budiž potvrzena a doporučena odbočkou SČzV a kde odbočky nejsou místním nár. výborem.

Úřední hodiny v kanceláři SČzV v Žatci jsou denně od 6 do 14 hodin.

Vzpomínková oslava 7. výročí tragédie Českého Malína. V neděli 9. července t. r. bude uspořádána u základního kamene k pomníku obětem Českého Malína na městském hřbitově v Žatci vzpomínková slavnost. Zveme naši krajaňskou veřejnost k hojně účasti.

Sociální komise SČzV na své schůzi konané dne 17. června 1950 po-

skytla ze soc. fondu podpory těmto osobám:

1. Korbel Antonín — nemocnice Jedličkova ústavu Praha XIV, na Pan-kráci 13 1000,- Kčs
 2. Olga Formánková, Milíkov č. 50, okr. Mar. Lázně 500,- Kčs
 3. Pospíšil Ondřej, Domov pro přestěhované, Český Dub 500,- Kčs
 4. Chromá Kateřina, Otročin 23, p. Stříbro 1000,- Kčs
 5. Mašek Josef, Buškovice 111, okr. Podbořany 1500,- Kčs
 6. Dědouchová Anna, Uterý 50, okr. Stříbro 500,- Kčs
 7. Karel a Alžběta Synkovi, Staňkovice 144, p. Žatec 2000,- Kčs
 8. Müller Josef, Lišnice 101, pp. Dol. Lukavec 500,- Kčs
 9. Hůrková Anna, Klůček, okres Žatec 1500,- Kčs
 10. Svárovská Věra, Žatec, Svatopluka Čecha 1500,- Kčs
- Volyňské studující mládeži byla poskytnuta podpora v úhrnné výši 8500 Kčs.

Vladimír Veselý, nar. 25. I. 1891, **Miroslava Matýsová**, roz. Jelínková a **Viktorie Tomášová**, roz. Odstrčilová se žádají, aby si v kanceláři Svazu Čechů z Volyně v Žatci vyzvedli doklady.

Poděkování. Odbočka Svazu Čechů z Volyně ve Šternberku vyslovuje tímto srdečný dík Ústředí Svazu Čechů z Volyně v Žatci za nadeslaný hmotný příspěvek ve výši Kčs 5.000,—, darovaný na vybudování pomníku našim volyňským hrdinům v Uničově.

Váš příspěvek jest pro nás nejen ní, neboť víme, že za námi stojíte, podporou finanční, ale předně morálně, což nás značně podporuje v naší krajaňské práci. Děkujeme Vám.

Poradna svazu

Krajan A. K. píše:

„Mojí dva synové byli odvečeni v r. 1942 do Německa na práci. Dosud od nich nemám žádných zpráv. Na který úřad nebo organizaci bych se měl obrátit, aby mi pomohli v pátrání?“

Odpověď: Žádost adresujte na Československý červený kříž v Praze III, Thunovská 17 a udejte podrobně všechna data. Informujte ČsČK kdy a kam byli synové odvečeni a odkud jste měl poslední zprávy.

Antonín Špatenka

25. pokračování.

Průkopnická vesnice

ředstavenstvo mlékařského družstva v Moskovštině

Poláci začali se na ně utrhovati, i když před tím s nimi dobře vycházeli. Bezdůvodně je napadali, ale ani toho si vesnice Moskovština valně nevšímala. Lidé v ní znali jen práci a zase práci.

Když však se politická situace horšila, vzpomínali na slova průkopníků, kteří říkali, že Volyň jest válečným dějištěm, neboť o ni, úrodnou zemi, budou stále mít všichni velký zájem. Počali se proto zajišťovati, zakopávati potraviny, šaty a prádlo. Jejich nedůvěra se ještě zvětšila, když uslyšeli, že Německo zabralo Československou republiku.

1. září roku 1939 brzy z rána ozvalo se radio u souseda Valenty, které hlásilo, že Německo napadlo Polsko.

Zpráva letěla od úst k ústům a zanedlouho to již věděla celá vesnice. Nastal opět zmatek, pláč a nářek. Ženy s dětmi se modlily a muži odhodlaně očekávali, co se bude dít.

První dny se zaplnila vesnice polskými běženci, kteří zanechávali svůj majetek a domov a utíkali z Polska na Volyň, doufajíc, že tak zachráni alespoň své životy. V zápětí za nimi valila se již polská armáda, která se dala na ústup před Němci.

Moskovština byla jen 8 km vzdálena od hlavní silnice a proto běženci hledali úkryt v ní. Mezi uprchlíky byla i celá zbrojovka „Skarżiska“. Náves a stodoly byly plné aut i lidí. Přes 600 lidí přibývalo do vesnice. Byli to i úředníci, strážníci a četnictvo ze státní zbrojovky. Všechny tyto lidi byla vesnice nucena ubytovati.

Obyvatelé vesnice sami měli nyní mnoho starostí, jak by předešli ztrátě polských peněz, měli starost o své družstevní podniky, mlýn a kampaňku. Obávali se, že polské platidlo ztratí cenu a aby tak nepřišli o mnoho let střádání.

Uprchlíci Poláci byli vesměs bohatí a proto nakupovali v družstvu vše, co se jen dalo. Chytří mladí činovníci družstva využili přívalu peněz, nakupovali za utr-

žené peníze koně, krávy, med, obilí, vydělané kůže a jiné věci. Tak družstvo vyplatilo všechny své členy a vrátilo jim vše, co při založení do něho vložili.

Den co den stále přišlo ještě několik jiných uprchlíků a tak obyvatelé Moskovštiny byli nuceni všechny zásobovati. Protože měli dobré srdce a pak chtěli Polákům ukázati, že jsou Češi, o kterých bylo špatně smyšleno a jim křivdění, dali a prodali uprchlíkům vše, co potřebovali a o co jen žádali. Poláci byli spokojeni a když pak opouštěli vesnici, všichni se jednohlasně vyjadřovali o tom, že Češi jsou dobří a pohostinní a že je časopis „Kurýr Krakovský“ mylně informoval. Byli opravdu jedním Čechů pře-

kvapení, že je v těžké válečné době tak bratrsky přijali a jim pomohli.

Poláci přivezli s sebou své rozhlasové přijímače a neustále poslouchali zprávy o tom, co se děje. Bledí vysedávali u přijímačů a když se dozvěděli o tom, že Polsko je poraženo a obsazeno Němci a že Rudá armáda vstupuje na Ukrajinu a na Volyň, nastal mezi nimi velký zmatek.

Všichni se chtěli vrátiti domů, ale věděli, že s jejich auty by se domů nedostali, neboť se museli vraceti přes ukrajinské vesnice. Kupovali proto koně a povozy a auta, traktory, autobusy, ve kterých byly i zbraně, zanechávali ve stodolách a na zahradách vesnice.

Když se loučili děkovali Čechům za jejich pomoc a slibovali, že na jejich dobrotu nikdy nezapomenou.

Druhý den po odjezdu uprchlíků, dne 18. září 1939, přijela hlídka rudoarmějců.

Vesničané ji vítali s jásotem a radostí, neboť vždy více sympatisovali s Rusy než s Ukrajinci a Poláky. Rusové si ihned všechny věci, které tam polští uprchlíci zanechali, odvezli. Pak se zavádělo všech no podle zvyku a systému sovětského a to jak úřady, tak obchody a vše ostatní.

Hranice se nyní ustálila u řeky Buh kam bylo z Moskovštiny asi 100 km.

A tak vesničané opět pracovali, nyní již pod správou sovětskou. Jejich družstevní mlékárna, mlýn a vše ostatní opět vzkvétalo a pomalu se přizpůsobovaly novému životu — socialismu.

K Moskovštině byly přiděleny ještě dvě české obce a to Libánovka a České Břesty a utvořen tak zvaný „selsovět“. Před sedou tohoto „selsovětu“ byl zvolen Václav Špatenka z Moskovštiny a jeho zástupkyní Věra Bohatová, učitelka. Sídlo úřadu bylo v Libánovce.

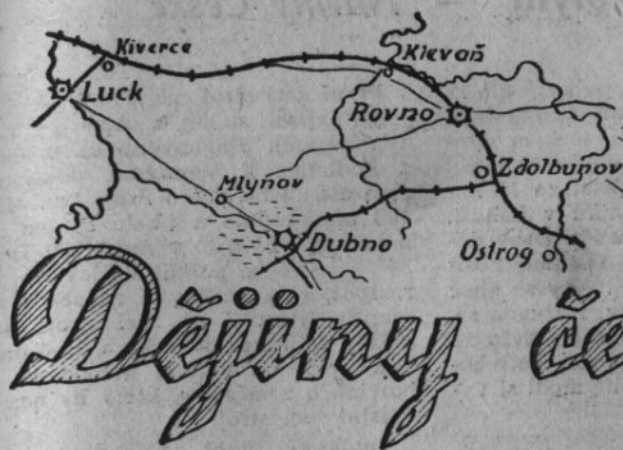
Ve vesnici se hospodařilo dál, ovšem muselo jíti vše plánovitě. Všichni si byli plně vědomi, že co je předepsáno, se musí splnit a odevzdati. Svůj úkol plnili své domitě k oboustranné spokojenosti.

V nedalekých vesnicích počali si hoř podáři dobrovolně zakládati kolchozy. Majetky po polské šlechtě prohlášené byly ihned za státní a počaly se obhospodařovati společně.

Pokračování

Sbor dobrovolných hasičů v Moskovštině

Dějiny české Volyně

21. pokračování.

Dr. J. Folprecht

Pracovní průbojnost, impulsivnost a přímo nadšení, s nímž se Čechové chopili na Volyni své práce, byly podstatnými podmínkami jejich existence v této zemi. Z počátku se jim v jejich rolnické práci valně nedařilo: neznali půdu, neznali klimatické podmínky, jen zhruba mohli se od tuzemců dovidati, co zde půda vyžaduje a jak si mají na ní počínati. Neznali jazyka a tuzemci sotva jim mohli poraditi v tom, jak možno pracovní metody české, pokročilejší přenést do této země a tím méně mohli jim přispěti v přizpůsobování a zdokonalování hospodářských metod.

Výnosnost půdy: Tak při hlubokém orání, na které Čechové byli ze své vlasti zvyklí, dostávala se na povrch země půda mrtvá, z níž úroda byla podprůměrná, a zklamala Čechy tím důrazněji, ježto v prvním roce měli celkem málo půdy připraveno k řádnému vzdělání. Tehdy neměli Čechové ještě ani s dostatek obživy, musili si vydělávat vožením hlíny a jinými nádenickými pracemi, ale nepouštěli se naděje, že v příštím roce nebudou již muset obživu kupovat a splácet ba že jim půda, jejíž jakost už poznali, přinese několikanásobný výtěžek a uspokojení. A už počali pěstovati cukrovku, kterou musili do Mizoče až 30 km dovážeti. Ta jim přispívala v hospodaření, než počali v devadesátých letech hromadně pěstovati chmel.

Pracovní průbojnost české bylo na této půdě opravdu třeba: málo kdo by byl z této půdy, která byla nejen polskými velkostatkáři, naděje v další vlastnictví pozbyvšími, krajně vyúžitkována a náhodnými německými osadníky vyssáta, učinil zakrátko ten ráj, jímž Volyně brzy se stala. A panenská půda po vykácení lesů teprve potřebovala mimořádného vypětí sil.

Oněch 14 krajanů, kteří přibyli na Volyn dne 24. (12.) května 1868 na vyzvání Příbylovo, nezaleklo se té budoucí veliké práce a se zanicením a průbojností vrátili se do Čech pro své rodiny.

Poznámka, hledící k obecné výnosnosti volyňské půdy

Výnosnost půdy byla v západních krajích Ruska, tedy i v Polsku, větší, než v úrodnějších krajích východnějšího Ruska. Úrodné kraje ruské trpěly vždy hladem více, než kraje západní, kde bylo sklizeno 66 pudů žita nebo 7 pudů pšenice na jednu desjatinu půdy, kdežto ve vnitřním Rusku průměrně 51 pud žita nebo 52 pudy pšenice. Na lepší výnosnosti půdy mají naši osadníci značný podíl, ježto zlepšili své hospodaření velmi značně proti orání slovanským ještě dřevěným rádlům.

Tento rozdíl mezi výnosností západní a východnější ruské půdy se stával prací českých rolníků ještě zřetelnější a pozdější zlepšovací návrhy v Dumě vycházející hlavně od poslanců z Ukrajiny, byly přímo i nepřímo inspirovány prací českých osadníků na Volyni. I návrh poslance Andrejčuka, aby poměščíci neměli více než 1000 desjatin půdy má svůj vznik na úrodných polích volyňských, které čeští sedláci učinili dvakrát výnosnějšími. Poslanci druhé a třetí Dumy na počátku století ukazovali k výtěžkům, dobytým Čechy z červené a černé půdy jakožto k nedosažitelným vzorům.

Kupní obtíže

Počátky obchodně hospodářské mezi Čechy byly velmi primitivní, snad primitivnější, než se daly i na Volyni očekávat. Byly však také neočekávanější a obtížnější. I když si odmyslíme rozpory i neshody s Ukrajinci, které vyvrcholily v „Novodvorskou bitvu“, první a poslední a nakonec vlastně přesvědčivou a smířlivou, byly potíže, hlavně v druhém a třetím roce pobytu Čechů na Volyni, s prodejem zemědělských výrobků. V prvním svém roce osadníci neměli co prodávat: byli rádi, že vrátili životní potřeby, které si byli vypůjčili, a připravené půdy bylo pochopitelně po prvním roce mýcení a „korčování“ málo.

V době 1868—1870 se konaly v Dubně kontrakty a smlouvy. Konaly

se tam trhy beze zboží a vzorků, dělaly se úmluvy na prodej a pronájem majetků, předprodej úrody; tyto úmluvy a smlouvy byly pak v té době přenášeny do Berdičeva a konečně do Kijeva. Čechové při své celkem nijaké tehdejší obchodní organizaci na Volyni musili mnohdy půdu po druhé i po třetí zaplatiti, čímž se zadlužili nejen po stránce plodin, nýbrž i peněz.

Nejhůře bylo o hotové peníze, které bylo nutno si vypůjčovati od Židů. Gubernátor Žitomírský brzy pohřbil Židům, když nechtěli slevovati vysoké úroky a počkat na zaplacení. Úrokovou sazbu, která byla u Židů až 150%, snížil na nejvyšší míru 6% a platební lhůtu směnek stanovil na 5 let po dvou ročních splátkách.

Čechové s Příbylem při sjednávání koupí pozemků záhy nabyli jistoty o tom, že se octli ve špatných rukách Varšavské společnosti, i když při provádění formalit, při koupích, parcelaci a prodejních smlouvách pomáhal mu řešit nejasnosti a spleť právního pozemkového zařízení ruského úředník rovenského újezdního soudu.

Mějme na zřeteli, že v těch dobách knih pozemkových a katastrálních skoro vůbec nebylo a pokud byly, nebyly v pořádku a mimo to byla v ten čas agenda odevzdána od újezdních soudů do palaty občanského a trestního soudu.

Kapacita práce

Okolnost, že Čechové v této daleké a neznámé zemi hned v druhém roce, v r. 1869—1870, nabyli takových zkušeností i výtěžků, že se zbavili všech počátečních nesnází a že mohli právem býti přesvědčeni, že jejich usilovná práce bude v dalších letech stále víc a více odměňována, vzpružila jejich sebevědomí i práci. A to bylo v době, kdy byli sami se svými „plnomocníky“, kteří vlastně tehdy byli pouhými rádci; vláda tehdy téměř o nich nevěděla. Psychologicky tato okolnost na ně působila zdárně.

Pokračování.

Popisy českých osad na Volyni — Noviny České

2. pokračování

Vyučování také ztěžovaly války. Volyn často měnila svého pána a to se nepříznivě odráželo zejména na školství. Muselo se vždy učit tomu jazyku, který stát Volyn okupoval. Sotva dítě začalo chápat tu neb onu řeč, přišla změna a muselo se začít zase znova: Učilo se česky, rusky, ukrajinsky, polsky, rusky, česky, polsky, ukrajinsky a rusky — tak nějak se to střídalo. K tomu se přidružovalo vyučování němčině, zejména v období obou světových válek. Učitel v takové době byl více „žonglérem“ než učitelem.

Vystěhovalectví do ciziny

Tak jako v jiných obcích i v Novinách se v pozdějších letech rozšířilo vystěhovalectví, zejména do Ameriky, kam lákala možnost snadného zbohatnutí, jak se říkalo. Tak se odstěhoval Volák a později také Miler a Novák Josef. Poslední se po několika letech vrátil na Volyn. Uсадil se v Českém Malíně (jeho potomci byli upáleni Němci 13. července 1943). Odchod Nováka a Milera byl spojen s malou sensací. Oba totiž zmizeli se slečnami Šimkovou a Žroutovou. Dnes se již ví, že se tři dny schovávali na půdě u Frant. Milera, pak odejeli do Volkova. Tam vyčkali delší dobu, aby je rodiče nemohli stíhat a odejeli do Ameriky.

Do Argentiny se odstěhoval po první světové válce Vladimír Lapáček se svojí rodinou. Josef Mařík se ženou odejeli do Kanady.

Krajan Švácha se po krátkém pobytu na Volyni vrátil do Čech. Na Volyni si koupil ukrajinskou „sermáhu“ (národní kabát), chlupatou beranici, nohy si obalil pytlema, opletl lýkem (postoly) a tak se prý postavil v neděli u kostela v rodné obci. Lidé ho pochopitelně nepoznali a chodili se dívat jako na nějaké zjevení. Když se jim dal poznat, jal se vyprávět o poměrech na Volyni, o těžkých začátcích a tamním životě a tím zastavil ve svém okolí vystěhovalecké tendence.

První stavby a jejich technika

Roku 1870 byly kopány v zemi t. zv. zemljanky. Za rok se začaly stavět z kulatiny t. zv. sruby, nebo baráky ze špalíků, promazávaných blátem. Vedoucím mistrem takových staveb byl Kvarda Jan, syn Vojtěcha. Na staybách pracovaly většinou ženy a děti. Muži káceli stromy a kopalí pařezy. První zděné stavení bylo postaveno r. 1888 a bylo to obecní skladiště obilí. Tehdy bylo totiž uzákoněno, že každá obec měla mít skladiště, kam se uskláňovalo obilí pro případ neúrody. Která obec takové skladiště neměla, musela platit státu daň z osoby. V případě neúrody pak stát pečoval o občany této obce. Daň

nebyla vysoká (2 kopejky), ale v tehdejší době i tak malá částka byla pro začátečníky velmi těžkým břemenem. Peníze tehdy nebyly. Novinští chodili při své dřině dělat za 15 kopejek do panského statku v Lukoši, aby si vydělali něco peněz. (Aby dostali u pána práci, museli mu nosit jako dary kusy másla!). Aby se obec vyhnula těmto nesnázím, rozhodla se, že postaví obecní skladiště. Bylo to výhodné i po jiné stránce. Potřeboval-li někdo na jaře obilí, mohl si vy-

Stavba stodoly

půjčit z obecního skladiště. Za každý vypůjčený půd dal 2 funty jako procenta. Předě z němi, kdy bylo obilí drahé, se odprodalo a obec tím získávala značné jmění.

První zděné stavení obývací si postavil František Miler (potom v něm bydlel Vl. Svitek na Hořejšku). První cihelnu vystavěl Kunášek. Před reemigrací r. 1947 bylo celkem 115 stavení. Nebylo obytného stavení ani chlévů nebo kolny, která by byla krytá slámou. Jen stodoly byly místy kryté slámou.

Hřbitov byl založen r. 1881 ve středu obce, kde byl pro ten účel zakoupen obecní pozemek. Mnoho našich krajanů tam odpočívá svůj poslední sen. Zdaleka bylo možné poznat, že jde o český hřbitov: okolo hrobů jsou zelené zahrádky a pomníky jsou z kamene. První občan pochovaný na novém hřbitově byl Josef Málek. Shodou okolností byl před odjezdem do ČSR jako poslední občan pochován na tomto hřbitově Jan Málek, mladší bratr Josefův.

První žací stroj měl František Svitek. Vypsal si jej z Ameriky (zn. Waltrwood). Jmenovaný se přiznal z Podhajec k Veselému, pojav za manželku jeho dceru Františku. Měl 100 morků pole a říkalo se jim „u bohatých“. Bylo to v roce 1890. Druhý žací stroj si pořídil Václav Novák r. 1883, téže značky a rovněž z Ameriky. Později se žací stroje dovážely z Československa a před druhou světovou válkou nebylo již v Novinách zemědělce, který by neměl vlastní žací stroj.

Spolkový život začal divadelnictvím. Prvně se divadlo hrálo r. 1883 a to zásluhou zmíněného již učitele Aloise Jiráka a hostinského Frant. Horta, který již v Čechách jako malý chlapec vystupoval na ochotnických jevištích. Jím založený divadelní spolek působil až do r. 1947. Největšího rozkvětu dosáhl za vedení Antonína iMlera, syna Františka. Již jako malý chlapec byl spolu s Josefem Libovickým, synem Jana, hybnou pákou divadelního života v Novinách Českých. I zde byla práce těžká. Nebyly divadelní knihy. Když se ale nějaká sehnala, opisovala se a brzy ji znala celá obec. Spolupracovník Antonína Milera Josef Libovický se v r. 1910 odstěhoval do Tuly a vedle založil s několika krajany českou osadu nazvanou Volyn. Roku 1913 se stal vedoucím na statku dcery hraběte Lva Nikolajeviče Tolstého Alexandry Lvovny v Jasné Poljaně. V době revoluce chránil knihovnu rukopisů Tolstého, která byla zazděná a věděl o tom jen on. Po ukliďnění předal tuto knihovnu do rukou vlády Sovětů. Sám pak se odstěhoval do Čechohradu na Krym. Antonín Miler zůstal tak bez pomocníka. Přesto jeho práce byla stále velká a záslužná. Potíže divadelnímu spolku začaly zejména po obsazení Volyně Poláky po první světové válce. V Novinách, jak říkali Poláci na úřadech, to bylo hodně „načichlé Havlíčkem“ a to se nelíbilo okresnímu censorovi, jemuž se zdála každá česká kniha příliš revoluční. Přesto však spolek pokračoval ve své činnosti a značně se rozrostl. Měl své kulisy, zvláštní jeviště, olejomalbu Hradčan s Karlovým mostem na oponě (autorem byl Verner z Moldavy) a velmi čilé herce. Odchovancem tohoto spolku je Vladimír Libovický, který pak působil v divadle v Praze, Bratislavě, Curychu, Luzernu a v Ženevě a vrátil se pak do Prahy r. 1945 jako příslušník čs. zahraniční armády.

Pokračování.

Д. МЕДВЕДЕВ
Герой Советского Союза

(23 продолжение)

Девятнадцать офицеров штаба и командир карательной экспедиции генерал Пипер, „мастер смерти“, были тут же убиты. Это и решило дело.

Лишь к одиннадцати часам вечера бойцы собрались в лагерь; они преследовали в лесу разрозненные группы немцев.

Я был уверен, что немцы завтра же с новыми силами пойдут на нас и начнут бомбить лагерь с воздуха. Ночью уже стало известно, что со станции Киверцы продвигается другая немецкая колонна. Было принято решение: до рассвета уйти с этого места.

В бою у нас было убито двенадцать человек, ранено тридцать два. Мы похоронили убитых, оказали помощь раненым и начали сборы.

Я послал связных к Балицкому и Карасеву с записками, в которых сообщал, что до рассвета уйду из лагеря и что они могут взять себе часть наших боевых трофеев.

Трофеи были огромные. Мы отобрали у карателей весь их обоз, который состоял из ста двадцати повозок, груженных оружием, боеприпасами, снарядами, минами и обмундированием. Были взяты три пушки, три миномета с большим количеством мин и снарядов, автоматы, винтовки и много патронов.

Из штабных документов, захваченных нами, мы узнали, что бой с нами вели карательная экспедиция генерала Пипера и три полицейских батальонов СС, всего около двух с половиной тысяч человек.

Судя по документам, карательной работой генерал Пипер занимался с первых же дней войны. Он со своими эсэсовскими батальонами побывал во всех оккупированных гитлеровцами странах. На Украине он свирепствовал месяцев пять.

На штабной карте генерала Пи-

пера красной точкой был обозначен тот квартал леса, где мы находились. Это, конечно, сделал Науменко, но место он указал не совсем точно, поэтому вражеские мины и снаряды разрывались в стороне от лагеря.

В два часа ночи партизаны, впервые за сутки, поели. А в три часа отряд покинул свой лагерь.

Мы решили временно отойти к северной границе Ровенской области, чтобы привести в порядок свой отряд и попытаться самолетом отправить раненых в Москву. Здесь, в Цуманских лесах, я оставил небольшую группу под командованием Черного. Он должен был маневрировать, скрываться от карателей и принимать наших людей, которые будут приходить из Ровно.

Через день после нашего ухода немцы принялись бомбить с самолетов и обстреливать теперь уже пустой квартал леса. После „мощной артиллерийской подготовки“ они беспрепятственно подошли к лагерю. Обратном из лагеря немцы волочили свои „трофеи“ — побитых нами в бою немцев. Трупов было немало: мы там уложили не менее шестисот человек.

Мертвую тушу генерала Пипера немцы отправили самолетом в Берлин. Фашистские газеты плакали о нем навзрыд, писали, что Пипер был большой опорой оккупационных властей, и уж больше не называли его „майстер тодт“ — „мастер смерти“.

ПРОДОЛЖЕНИЕ СЛЕДУЕТ

В тот день, когда мы вели бой, вот что произошло в Ровно.

На Мельничной улице, у ворот особняка, который занимал командующий особыми войсками на Украине генерал Ильген, всегда стоял часовой. Однажды около этого особняка появился назойливый мальчишка в коротких штанах и с губной гармошкой. Несколько раз он попадался на глаза часовому.

— Шо ты тут шукаешь?

— Так, ничего.

— Геть! Це дом генеральский, тикай. Як спиймаю, плохо буде!

Мальчик убежал, но из-за угла он продолжал наблюдать за домом. Вскоре к особняку подошла Валя с папкой в руках.

— Здравствуйте! Непризжал господин генерал? — справилась она у часового.

— Нет.

— А кто там? — и Валя взглянула на дом.

— Денщик.

— Я пройду и подожду генерала. Для него срочный пакет из рейхскомиссариата.

Валя не раз приносила Ильгену пакеты, и часовые ее знали.

В особняке ее встретил денщик, который начал работать у Ильгена лишь несколько дней назад.

Валя это хорошо знала, но, сделав удивленное лицо, спросила:

— Я из рейхскомиссариата. А где же старый денщик?

— Та вже в Верлини.

— Зачем он туда поехал?

— Поволок трофеи. Прошу, фрейлин, до хаты, там обождете.

— Нет, я дожидаться не стану. Мне тут надо отнести еще один срочный пакет. На обратном пути зайду. Генерал скоро будет?

— Должен быть скоро.

Сказав часовому: „Я скоро опять зайду“, — Валя ушла. За углом она увидела мальчика:

— Беги скорее и скажи, что все в порядке. Пусть едут!

Коля Маленький стремглав побежал на квартиру, где его с нетерпением ждали Кузнецов, Струтинский, Каминский и Гнедюк. Все они были одеты в немецкую форму.

— Валя сказала, что можно ехать, все в порядке! — выпалил он.

— Хорошо. Беги сейчас же на „маяк“. В городе сегодня опасно оставаться. Беги, мы тебя догоним, — сказал Кузнецов.

— Хорошо. Беги сейчас же на „маяк“. В городе сегодня опасно оставаться. Беги, мы тебя догоним, — сказал Кузнецов.

— Хорошо. Беги сейчас же на „маяк“. В городе сегодня опасно оставаться. Беги, мы тебя догоним, — сказал Кузнецов.

— Хорошо. Беги сейчас же на „маяк“. В городе сегодня опасно оставаться. Беги, мы тебя догоним, — сказал Кузнецов.

— Хорошо. Беги сейчас же на „маяк“. В городе сегодня опасно оставаться. Беги, мы тебя догоним, — сказал Кузнецов.

— Хорошо. Беги сейчас же на „маяк“. В городе сегодня опасно оставаться. Беги, мы тебя догоним, — сказал Кузнецов.

(Продолжение следует)

Dne 31. května t. r. rozloučili jsme se navždy s naší drahou **Františkou Loukotovou**, roz. Váchovou z Jezírka, okres Mizoč na Volyni. Zemřela ve stáří 86 let. Narodila se v Lázech u Příbrami. Po dlouhé pouti cizinou vrátila se do vlasti, kde našla věčný klid v rodné zemi. Kéž je její spánek na tichém hřbitově v Dobřanech lehký! **Rodina Benešova a Hajšinkova.**

Dne 28. dubna t. r. slavili naši drazí **Alexander a Emilie Novotní** z Újezdu 50-ti leté výročí svého šťastného a spokojeného spoluzití. Do dalších mnoha let hodně zdraví a spokojenosti přejí Vám děti, vnuci a pravnuci.

S bolesti v srdcích a se slzami v očích oznamujeme všem přátelům a známým, že dne 29. 7. 1950 bude tomu 16 let, co nám odešla naše drahá manželka, maminka, dcera, sestra, švakrová a tetička **Marie Procházková** roz. Bílková, nar. 12. 2. 1905 ve Straklově Českém na Volyni. Mařenko drahá, odešla jsi, ale světlo tvé památky je stále mezi námi. Kdož jste ji znali, vzpomeňte s námi. Mařenko, budiž ti země ruská lehkou! **Truchlíci manžel, děti, rodiče, bratři s rodinami, sestry s rodinami a příbuzní.**

*

Poděkování. Pravoslavná církevní obec v Žatci děkuje touto cestou za dar 700 Kčs věnovaný ve prospěch církve v Žatci u příležitosti křtu Jiřího Šutery z Měcholup na podnět kmotrů Pavlína Řasové a Vladimíra Žitného. Přejeme malému Jiříčkovi, jakož i jeho rodičům, aby je Bůh provázel svou hojnou miřostí. Šlechtným dárcům, jakož i kmotrům, děkujeme za pochopení potřeb církve a vyslovujeme jim „Zaplat Bůh!“

Irena Ballardová a Konstantin Golonzovský dovolují si oznámiti, že sňatku jejich bylo požehnáno v neděli dne 25. června 1950 o 3. hod. odpo. v pravoslavném chrámu Páně v Hořovičkách.

Phm. C. Josef Blažek (rodem ze Zdobunova, SSSR), dovoluje si oznámiti, že byl ve středu dne 28. června 1950 o 11. hod. dopol. ve velké aule staroslavného Karolina prohlášen **magistrem farmacii.**

Různé zprávy

Péče o zdraví bojovníků za svobodu

Fond bojovníků za svobodu při MNO pečuje o zdraví bývalých bojovníků obou bojů za svobodu a členů jejich rodin vydržováním léčebných domovů v **Karlových Varech** (pro choroby žaludku, jater, ledvin a žlučníku), v **Poděbradech** (pro choroby srdce), v **Luhačovicích** (pro choroby cest dýchacích), a v **Plešanech** (pro nemocné hostcem a záněty kloubů). Sezona trvá od počátku května do konce října a Fond v ní umožňuje léčení 1.200 pacientům, kterým jejich lékaři příslušné lázně doporučí. Platební podmínky jsou určovány sociálním postavením uchazeče. Kromě toho má Fond horskou zotavovnu nad **Spindlerovým Mlýnem** (1.100 m), která je v provozu po celý rok. Žádosti uchazečů, doporučené jednotami SBS přijímá a vyřizuje Fond bojovníků za svobodu, Praha III, nábřeží kpt. Jaroše 3.

Pohotovostní služba veterinární v neděli a ve sváteční dny na Žatecku

Rozvrh služby:

2. a 3. července: MVDr. Vladimír Horáček, Postoloprty, čís. tel. 157 — v případě, že se toto číslo neozve, volati jatyky v Postoloprtech, čís. tel. 173.

4.—9. července: MVDr. Josef Seifert, Žatec, čís. tel. 746.

16. července: MVDr. Vladimír Horáček, Postoloprty, čís. tel. 157, 173.

23. července: MVDr. Rudolf Töner, Žatec, čís. tel. 311.

30. července: MVDr. Vladimír Horáček, Postoloprty, čís. tel. 157, 173.

Prosím krajanů o sdělení místa pobytu **Heleny Beranové** z Kvasilova na Volyni, roz. Stehlíkové. Zprávu pošlete na adresu: **Procházková Olga**, Mor. Ostrava — Zábřeh, ul. Grégraova 4.

Oznamuji volyňským krajanům, že jsem byl krajským soudem v Ústí n. L. ustanoven stálým přísežným znalcem—tlumočnickem řeči ruské a ukrajinské. Veškeré doklady v uvedených řečích přeložím do češtiny, naopak a mezi nimi navzájem. **Mandík Vladimír**, Lipová čp. 24, p. V. Chvojno.

Jan Jakubčík nechť ihned oznámí redakci V. S. svoji adresu. Prosíme všechny krajanů, kteří by o jmenovaném věděli, aby nám podali zprávu.

Značka K. P. —Koupím menší rodinný domek se zahrádkou u města — nechť udá svoji adresu.

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný zástupce listu redaktor **Jaroslav Chudoba**. Red. a admin.: Žatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, filiálka v Žatci, telefon č. 374. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, č. j. IA - Gre - 2372 - OB. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1950 je 150 Kčs. Konto pošt. spořitelny č. 728.301 — Okresní spořitelna a záložna Žatec a Svaz Čechů z Volyně č. 10268.